

Pigan, som trampade på brödet.

1. Med sorgsen ton jag sjunga vill om ett förfärligt under
Den som det hör, märk noga till och minns det alla stunder.
I Sibau vid Pene strand i Pommeren det tyska land skall saken varda
händer.
2. En fattig bonde bodde där och barn han hade många
som gjorde honom stort besvär, om bröd han nödgas gånga.
Men äldsta dottern av sin far o mor o syskon avsked tar o ger sig
bort att tjäna.
3. Densamma kände icke sig, när hon sig själv fick råda,
men rusade oförsiktig i kropps- och själavända.
Ty all sin lön kunde få, den skulle gå till prakt och ståt och till
högfärdig levnad.
4. Husbonden sade; "Piga kär, låt sådant högmod falla, betänk av
Betänk av vad för folk du är! Vad kan man dig väl kalla?
Blir något övrigt av din lön, så giv din far, det är min bön,
Han tigger ju sin föda.
5. Hon svarte: "Jag är ung och skön, men granna kläder felar.
Vad vill förslå min lilla lön, om jag ned far min delar.
Som andra skall jag klädder gå, ej något tar jag honom frå'
men själver det förtjänar.

6. En tid därefter hände sig, att gamle fadern dödde. Då modern sig så ömkelig på käpp och krycka stödde, bad dottern, som var tämligt rik till graven hjälpa fadrens lik, som barnslig dygd befaller.
7. Hon hade nu på fjorton år sig mycket gott förvärvat, om hon med högmödsyndens svår Guds gåvor ej fördärvat. Hon sade: "Det mig går ej ann, begravnen hur I vill och kan, men jag mitt mynt ej skingrar."
8. "Jag bör på nästa marknadsdag mig nya kläder köpa. Ej gagnar det mig då, att jag därom till lån skall löpa. Hur jag går klädder, var man ser, stor sak vad grav man gubben ger ej någon därom sköter."
9. Då hennes fru slik hårdhet såg, hon mera ädelt tänkte, barnhärtig i sin hela håg, hon mat och pengar skänkte varav den arma kvinnnan då, hugsvalad månne genast gå sin döde att begrava.
10. Till fadder pigan bjuden blev, hon därför väl sig prydde, gav Gud och dygden skiljebrev och högmödsanden lydde. Dess fru gav henne tvenne bröd att ge sin mor, som led stor nöd och sådan hjälp behövde.